

Soud první stolice zamítl námitku místní nepřislušnosti, rekursní soud námitce vyhověl a postoupil spisy podle § 261, šestý odstavec, c. ř. s. krajskému soudu v M. Nejvyšší soud odmítl dovolací rekurs.

Důvody:

Podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. může žalobce, namítá-li žalovaný nepřislušnost soudu, navrhnouti, by soud postoupil žalobu, vyhověli námitce nepřislušnosti, soudu žalobcem uvedenému. Postoupení jest spojeno s usnesením o nepřislušnosti a nepřipouští se proti tomuto usnesení opravný prostředek mimo opravný prostředek proti rozhodnutí o nákladech sporu o příslušnost. Ustanovení toto bylo podle poučení ministerstva spravedlnosti ze dne 2. června 1914 čís. 43 Věstníku, učiněno za tím účelem, by bylo žalobci umožněno pro případ, že se chce podrobiti rozhodnutí soudu o otázce příslušnosti, přikázání žaloby jinému soudu, aniž by tím zahájenost sporu byla přerušena. Nechce-li se však rozhodnutí tomu podrobiti, nemá tu příslušetí výhoda zjednodušeného řízení. Po ústním jednání ze dne 29. listopadu 1928 navrhl zastupce žalobců, by soud, vyhověli námitce nepřislušnosti soudu, postoupil spisy příslušnému krajskému soudu v M. Prvý soud sice nevyhověl námitce nepřislušnosti soudu, učinil tak však soud rekursní uznáv, že dovolaný soud v O. příslušným není, a postoupil spisy podle návrhu žalobců krajskému soudu v M. Proti tomuto usnesení podali žalobci dovolací rekurs ve věci samé, napadající právní názor rekursního soudu ohledně nepřislušnosti soudu v O. Podle § 261 poslední odstavec c. ř. s. jest tento dovolací rekurs zřejmě nepřipustným, bez ohledu na to, že námitce nepřislušnosti vyhověl teprve soud rekursní, nikoli již soud první, neboť zákon v té příčině nerozeznává.

Čís. 8724.

Ručení dráhy (zákon ze dne 5. března 1869, čís. 27 ř. zák.).

Jest příhodou v dopravě, narazil-li posunovaný vůz na železniční vozy stojící ve stanici a určené železniční správou k nakládání v době, kdy se provádělo nakládání a dělníci zaměstnaní při nakládání nebyli dráhou vyzváni, by v práci ustali k vůli posunování, které jest s to, by ohrozilo jejich tělesnou bezpečnost. Pokud nebyli dělníci dostatečně upozorněni.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, Rv II 441/28.)

Žalobce nakládal ve stanici na vagon dlouhé dřevo. Za práce vrazil do vagonu posunovaný vagon, nárazem dřevo spadlo na žalobce a poranilo ho. Žalobní nárok proti dráze uznal procesní soud první stolice z polovice po právu. Odvolací soud nevyhověl odvolání žalované dráhy, k odvolání žalobce uznal žalobní nárok zcela po právu. Důvody: Soud odvolací přejímá zjištění skutkových okolností soudem první stolice, že hned při početí posunování pískáním stroje bylo upo-

zorněno na to, že stroj s přivěsnými vozy přichází do pohybu, že již v této době vlakvedoucím J. na vzdálenost asi 10 m bylo voláno na žalobce a na jeho spoluzaměstnance, kteří nakládali na 4. kolejí u skladiště, navalu- jíce dlouhé dříví na železniční vozy jim drahou přidělené, které stály mezi nimi a vlakvedoucím, by dali pozor, že se tam pojede, že pak při zpětném vytlačování vozů na kolej 4. posunovačem B-em máváním praporkem a pískáním bylo dáváno návěští na pomalou jízdu a na zastavení, že pak, když posunovaná část se nákladním vozům s dřívím blížila a čtvrtou výměnu přejížděla, přeběhl vlakvedoucí až na stranu, kde lidé dříví nakládali a volal na ně, by utekli pryč, poněvadž se, jak z jeho výpovědi jde na jevo, přes to, že jízda stroje se na znamení posunovače zmírnila, obával, aby i při lehčím nárazu nakládači neutrpěli škodu, že i posunovač, jak z jeho výpovědi vyplývá, volal na lidi, kteří nakládali dříví, »utečte«, když posunovaný vůz byl od předního vozu, na který se dříví nakládalo, vzdálen asi 2—4 m. Podle názoru odvolacího soudu nelze zjištěné opatření železničních zřízenců považovati za dostatečné a za vhodné k ochraně lidí vykonávajících tak těžkou a nebezpečnou práci jako nakládání dlouhého dříví na vagony. Při této práci spolupůsobil žalobce, jak nesporno, tak, že, stoje uprostřed dřeva, které dělníci váleli po dvou kládách na vagony, tlačil je nahoru pomocí »venháků«. Když měli právě jedno z dlouhých dřev nahoře, téměř na vagoně, vrazil do vagonu posunovaný železniční vůz. Ostatní dělníci odskočili, ježto byli na konci dřeva, nakládaného na vůz, žalobce však utrpěl úraz tím, že nakládané dřevo na něho spadlo. Žalobce vykonával dozor při nakládání a šlo při tom hlavně o to, by dříví, které se nakládalo, bylo správně odměřeno a zaznamenáno. Žalobce byl však při tomto dohledu povinen sám, jako jiní dělníci, pracovati a dříví nakládati. Spolupůsobě při navalování klad, musil žalobce přirozeně věnovati pozornost své nebezpečné práci a nemohl se při tom rozhlížeti, zda se neblíží posunovaný vlak a mohl právem očekávati, že budou lidé zaměstnaní při nakládání dřeva na vagony patřičným způsobem upozorněni a varováni před blížícím se posunovaným vlakem zřízenci dráhy. Pískání stroje a návěští na pomalou jízdu a na zastavení máváním praporkem a pískáním nelze vůbec považovati za vhodné a dostatečné upozornění lidí pracujících při nakládání dřeva na vagony, poněvadž jednak znamení tato se na nádraží pořád opakují a neznamenají, že stroj přijede na kolej, kde se pracuje, jednak znamení tato jsou určena pro železniční zřízence, nikoliv pro lidi pracující na dráze. Nebylo prokázáno, že žalobce a s ním pracující dělníci slyšeli vůbec volání vlakvedoucího, by dali pozor, že se tam pojede. Svědek Jan J. sice potvrdil, že po tomto volání lidé dřevo nakládající od práce ustáli a na vlak hleděli. Tím však není prokázáno, že volání tomu rozuměli. Že mu nerozuměli, nasvědčuje, že dále pracovali, nehledíc ani k výpovědi svědků, že vůbec volání neslyšeli. To viděli zřízenci dráhy a, přesto dále posunovali. Druhá výstraha vlakvedoucího »utečte«, která se, jak žalovaný sám připustil, stala v posledním okamžiku, a výstraha posunovače »utečte« v době, kdy posunovaný vůz byl od předního vagonu, na který se dříví nakládalo, vzdálen as 2 až 4 m, nebyly dány zavčas, neboť při nebezpečné práci navalování dlouhého dřeva nemůže dělník ihned odběhnouti, aniž by přišli ostatní k úrazu,

nýbrž musí se dělníci při navalování dřeva zaměstnaní přiměřeným způsobem domluvit, jak kládu zabezpečí před útekem. K tomu již po druhém varování učiněném v posledním okamžiku nebylo kdy. Podle dopravních předpisů č. XIX čl. 29 bod 8 c) jest při posunování zakázáno opomenutí všeho, co by bylo příčinou ohrožení bezpečnosti vlastní neb osob jiných anebo věcí. Ostatně, i kdyby nebylo tohoto výslovného předpisu, plyne z povahy věci, že zřízenci dráhy, byvše upozorněni, že se na koleji 4 nakládá dlouhé dřevo na vagony, nedbali ani obyčejné opatrnosti § 1297 obč. zák. tím méně mimořádné pozornosti ve smyslu § 1299 obč. zák. spokojivše se voláním na lidi nakládající dlouhé dříví na vagony a předsevzavše posunování, ačkoliv neměli jistoty, že lidé volání toto při své těžké práci slyšeli a jemu rozuměli. Mohli snadno k lidem těm dojíti a je upozorniti na případné nebezpečí, jak také teprve v posledním okamžiku, arcíť opožděně, se o to pokusili.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Po stránce právní uznal dovolací soud za správný názor soudu odvolacího, že tu jde o nepravidelnost, tudíž o příhodu v dopravě, neboť nenáleží zajisté k pravidelnosti dopravy, by posunovaný vůz narazil na železniční vozy ve stanici stojící a správou železniční k nakládání určené v době, kdy se nakládání provádí a dělníci nakládáním zaměstnaní nebyli dráhou vyzváni, by v nakládání ustali proto, že se děje posunování, které jest s to, by ohrozilo jejich tělesnou bezpečnost. Tvrzení dovolatelovo, že železniční zřízenci v tomto směru učinili vše, co mohli učiniti, není správné, neboť pouhé provádění a křičení na dělníky dlouhá dřeva nakládající nelze v souzeném případě shledati dostatečným upozorněním dělníků dlouhé dříví nakládajících na to, by s ohledem na provádění posunování od práce ustali a od nakládaných vozů se vzdálili. Také otázka vyvinění žalovaného z důvodu zavinění žalobcova byla soudem odvolacím správně řešena. Soud odvolací poukazuje proto především na správné důvody napadeného rozsudku, které vývody dovolání nebyly ani vyvráceny ani seslabeny. S ohledem na vývody dovolání jest dovolatele upozorniti na to, že pro právní posouzení věci s hlediska § 1 a 2 zákona o ručení železnic jest rozhodné, zda a pokud zřízenci žalovaného mají vinu na žalobcově úrazu. Jde jen o otázku, zda žalobce příhodu v dopravě, jak svrchu byla uvedena, spoluzavinil a zda následkem toho žalovaný ve smyslu § 2 zákona o ruč. žel. náhrady škody žalobcovy jest prost. Ano není zjištěno, že žalobce byl upozorněn a že věděl, že k nárazu posunovaného vozu na nakládané v klidu stojící vozy dojde, nelze v tom, že žalobce s nakládáním neustal, po případě zavčas neutekl, shledávati jeho spoluzavinění na příhodě v dopravě. Na tom nic nemění, že při posunování byly dávány signály, že na dělníky nakládáním klad zaměstnané bylo zřízenci žalovaného voláno, a že ostatní dělníci mimo žalobce před nárazem posunovaného vozu na nakládané vozy ještě včas uskočili a se zachránili, ježto vše to nemůže vyvrátiti domněnku o odpovědnosti žalovaného za škodu žalobcovu ve

smyslu § 1 zákona o ruč. žel., pokud není zjištěno, že žalobce věděl a vědět musel, že k nárazu dojde a přes to se nevzdálil a tak příhodu v dopravě spoluzavinil.

Čís. 8725.

K odporu podle § 8 odp. ř. není oprávněn věřitel, jemuž přísluší vykonatelný nárok na určité jednání neb opomenutí dlužníkovu.

(Rozh. ze dne 16. února 1929, Rv II 442/28.)

Žalobce najal od Vincence K-a byt. Ježto mu Vincenc K. byt neodevzdal, žaloval ho o dodržení smlouvy. Spor vysoudil. Krátce po rozsudku postoupil Vincenc K. notářským spisem dům žalovaným. K. zemřel před výkonem exekuce na vyklizení bytu. Exekuce byla bezvýslednou a byla zrušena proto, že závazek k vyklizení bytu nepřesl na singulární nástupce ve vlastnictví bytu. Žalobce, tvrdě, že převod vlastnictví byl proveden K-em úmyslně, by bylo žalobci znemožněno provedení jeho nároku, a že tento úmysl byl znám poručníku žalovaných, domáhal se žalobou, o niž tu jde, rozsudku, že vlastnictví nabyté žalovanými k domu notářským spisem jest proti žalobci bezúčinné, že žalovaní jsou rukou společnou a nedílnou povinni odevzdati žalobci byt, po případě nahraditi mu škodu, jež mu vzešla z nedodržení nájemní smlouvy. Žaloba byla zamítnuta s o u d y v š e c h t ř í s t o l i c, N e j v y š š í m s o u d e m z těchto

d ů v o d ů:

Dovolání, opřené o důvody § 503 čís. 2 a 4 c. ř. s., není oprávněno. V souzeném případě netřeba se vůbec obíratí otázkou, zda jest k odporu podle § 8 odp. ř. oprávněn jen věřitel, který má vykonatelnou peněžitou pohledávku (v tom smyslu rozhodnutí čís. 7598 sb. n. s., pak Bartsch-Pollak k § 8 pozn. 4 a 15 a také již rozhodnutí dřívějšího nejvyššího soudu ve Vídni čís. 13.433 Gl. U. st. ř.), či také věřitel, který má jiný vykonatelný nárok na plnění, na př. na vydání určitého množství zastupitelných věcí, neboť vždy to musí býti taková pohledávka, která dopouští vedení exekuce »na jmění dlužníkovu«, t. j. pro kterou by bylo možno dosíci uspokojení přímo ze jmění dlužníkovu vedením exekuce na toto jmění. Nemůže sem tedy náležeti vykonatelný nárok na určité jednání neb opomenutí dlužníka a na jeho vynucení (srov. také komentář Bartsch-Pollak k § 8 pozn. 4, Lehmann II. str. 219, druhý odstavec první věta, Steinbach-Ehrenzweig str. 481 odst. 2). Právě o takový případ v tomto sporu jde, neboť vykonatelný nárok žalobce záleží v tom, že jeho dlužník byl povinen splniti nájemní smlouvu, uzavřenou se žalobcem tím způsobem, že dlužník měl svůj byt vykliditi a žalobci odevzdati. Předmětem tohoto nároku jest tedy určité dlužníkovu jednání, které může býti vynuceno jen exekucí podle § 349 ex. ř. Marne se dovo-